

WREDE DOOD
Amber Hoekstra

Schrijver: Amber Hoekstra
Coverontwerp: Trevillion
ISBN:9789403743288

© Amber Hoekstra

Proloog

Stilte! Over een paar seconden gaan we live... Suzanne zit klaar aan de tafel met haar gasten, ze neemt de tekst die op haar presentatiekaartjes staat nog even door. De camera's worden naar de goede positie gereden, en een paar gasten krijgen nog een extra laagje make up. Ze keek even om zich heen en kon nog steeds niet bevatten ze had haar eigen talkshow op de televisie. Suzanne gaat goed zitten op haar stoel en schuift haar zendertje dat op haar pak zit iets naar boven zodat ze zometeen goed te horen is...

‘Nog 15 seconden’... roept de regisseur. Suzanne kijkt nog even snel op haar telefoon en ziet dat ze een appje heeft gekregen van een anoniem nummer. Even raakt ze in paniek, over tien seconden gaat ze live.

‘Wat moet ze nu’? Susanne krijgt het warm en voelt de kleine zweetdruppels op haar voorhoofd.

“Kut” denkt ze.

Attentie: 3... Suzanne moet nu haar telefoon wegleggen. De tekst op de autocue vervaagt, ze kan niet meer zien wat voor openingswedstrijd ze heeft. 3,2,1... de regisseur loopt naar achteren op het moment dat de camera's draaien. Suzanne smeedt haar telefoon weg. Goedenavond welkom bij: Aan tafel met Suzanne”. Als ze de tekst opleest merkt ze dat het beter gaat. Maar in haar gedachten is ze bezig wie haar een bericht had gestuurd, en hoe diegene aan haar nummer kwam? Tijdens een videofragment voelt Suzanne een brok in haar keel, ze pakt haar glaasje water en neemt een aantal slokken. Alles om haar heen lijkt te verdwijnen

in de stilte. Na de show is het tijd voor vakantie. Suzanne had inmiddels seizoen 2 afgesloten van haar talkshow, en praat backstage nog na met een paar van haar gasten. Ze loopt naar haar kleedkamer en pakt haar spullen. In haar linkerhand had Suzanne de telefoon en had kort het appje gelezen. Het was van Eline, een oud klasgenoot. Nu Suzanne de tijd had kon ze misschien wel een reünie houden? Op haar oude middelbare school hoe langer ze nadenkt over het idee, hoe leuker Suzanne het ging vinden. Ze apte Eline snel terug dat ze graag een reünie wilde organiseren en het liefste met Eline.

“Heb jij het nummer van Karin”? Vroeg Suzanne. Maar er kwam voor nu geen reactie terwijl Suzanne zag dat Eline online was. Hield ze iets verborgen?

Suzanne liep na de show even naar haar kleedkamer om daar even tot rust te komen. De gasten waren een feestje. Even dacht ze na over het appje wat ze had gekregen van Eline, ze wist nog steeds niet hoe ze aan haar nummer kwam eigenlijk wilde ze er niet over nadenken, en gewoon naar huis gaan. Suzanne sloot de laatste gesprekken af met haar gasten van vanavond en liep door naar de regisseur Nick die iets verderop stond. Suzanne zag hem staan met een flesje water en stond bij de regiekamer. Het viel Suzanne op dat hij vanavond iets strenger was dan bij het eerste seizoen. Ze vond het lekker om nu voor een paar maanden vakantie te hebben en uit te rusten van seizoen 2. Ze pakte een paar make-up doekjes en stond voor de lichtgevende spiegel. Ze keek even naar zichzelf en was trots op wat ze had bereikt de afgelopen jaren. Haar jeugd was niet altijd gemakkelijk. Haar vader dronk veel, en was soms dagen weg en dook ineens op als ze thuis was samen met haar moeder en zussen. Suzanne kende haar vader alleen als hij eens een nuchtere avond had. Ze zuchtte wat en keek met haar ogen naar het make up doekje wat vol zat niet alleen met make-up maar ook met bloed? Suzanne zag dat ze een bloedneus had en trok een tissue uit de la, en drukte die tegen haar neus aan. Ze hield haar hoofd iets naar achteren en kneep even haar ogen dicht, de smaak van bloed kroop langzaam haar keel door. Ze werd er misselijk van, en boog haar hoofd weer naar voren. Suzanne haalde voorzichtig de witte tissue van haar neus en keek of het nog bloeden. De laatste tijd had Suzanne

wat stress, het afgelopen seizoen van haar beroemde talkshow was voor nu even aan het einde gekomen. Ze had de talkshow zelf bedacht, en was maanden bezig geweest om het allemaal zorgvuldig uit te denken en te tekenen. Toen haar talkshow eenmaal helemaal was uitgedacht en er een paar proefopnames waren gemaakt stond haar show. Suzanne was blij met het eindresultaat, ze vond het spannend toen de eerste uitzending ook op televisie werd uitgezonden. De eerste gasten kon ze nog goed voor zich halen. “Suzanne”? Hoorde ze in de verte. Ze draaide zich om, en hield toch het doekje weer voor haar neus omdat het begon te bloeden.

“Hai”. Antwoordde ze

“Moet je niet gaan, en gaat het? Ineens zag ze dat Nick voor haar stond, zijn armen gespierd, en hij droeg een zwart kort poloshirt. Suzanne liet haar ogen over zijn lichaam scannen, maar ze wist dat het niks zou worden. Ze hadden weleens een avondje samen wat gedronken maar Suzanne vond de vrije tijd ook lekker. Ze hoefde met niemand rekening te houden en kon gaan en staan waar ze wilde. Wel had ze eens wat scharrels gehad die ze dan in een televisiewereld had tegengekomen maar meer dan dat was het echt niet. En daar was ze dan maar wat blij mee. Nick kwam voorzichtig wat dichterbij en legde zijn hand op haar schouder. Suzanne merkte dat ze wat verstijfde, maar wilde het een kans geven. Daar stond ze dan, in haar kleedkamer met Nick, de deur stond op een kiertje. Suzanne had hier stiekem al eens over gedroomd, maar dat was slechts een droom.

Langzaam kwam ze wat naar voren en raakte zijn lippen. Suzanne voelde dat Nick wat tegengas gaf, maar zich

uiteindelijk overwon. De twee hadden een intense kus, zijn armen gleden over haar lijf, hij raakte haar borsten er werden kleine geluidjes gemaakt. Suzanne en Nick genoten van elkaar, maar het werd ineens bruut verstoord toen er op haar deur werd geklopt.

“Hallo”? Hoorde Suzanne, ze keek in een oogopslag naar waar ze Nick kon laten.

“Ga even op de bank zitten”, zei Suzanne. Ze zag hoe Nick door zijn haar wreef, en met zijn Nike pet naar de bank liep. Hij ging nonchalant zitten en pakte even snel zijn mobiel, zodat niemand wat zou denken. Suzanne liep naar de deur, en ademde nog even snel diep in en uit en deed de deur open

“Wat zie jij er verwilderd uit”? Zei Anne, de vaste visagiste van Suzanne

Even wist ze geen antwoord te geven, ze voelde een rode warme gloed over haar gezicht heen komen. “Ja, ik was iets aan het opruimen”? Antwoordde Suzanne. Anne keek even snel door de kleedkamer heen maar zag niet iets bijzonders, Suzanne zag dat het gezicht van Anne betrok. Wilde ze de smoes wel geloven? Ze wist het niet zeker, maar eigenlijk hoopte ze van wel.

“Hoi Nick”? Hoorde Suzanne, Anne met een vraag in haar stem zeggen

“Waar kwam je voor”? Vroeg Suzanne. Ze wilde zo snel mogelijk de ongemakkelijke situatie naast zich neerleggen en gewoon weer tot de orde van de dag komen. “Er staat een vrouw voor de deur, die gezegd heeft dat ze je een berichtje had gestuurd? Suzanne dacht meteen terug aan Elize. Die ze eerder vanavond ook al

een bericht had gestuurd. Suzanne voelde zich angstig. Was ze misschien boos omdat ik niet had geantwoord? Suzanne was daarnet even blij dat ze zich in een andere wereld begaf. Maar kon nu weer van voor of aan beginnen. Er waren twee vragen die Suzanne bezighield, hoe kwam Elize aan het nummer van Suzanne, en hoe wist ze nu ook waar ze werkte? Er kwam een soort van raar gevoel in Suzanne op. Haar bloedneus was inmiddels over, en ook haar make -up was van haar gezicht af. Anne stond nog steeds bij de deur, en Nick had een andere positie op de bank aangenomen en was in slaap gevallen. Suzanne keek even op haar horloge en zag dat het al half twaalf in de avond was. Anne keek lachend naar de bank waar Nick lag te slapen, en moest even haar lach inhouden zonder dat hij wakker zou worden. Suzanne liep naar de deur en Anne zou har zometeen verder op de gang bijpraten op de gang.

“Wie is die vrouw”? Vroeg Suzanne

Ze keek voorzichtig naar Anne, en wachtte keurig op antwoord.

“Ze heet Eline”, antwoordde Anne terug

Suzanne ademde even diep uit, en kon wel janken. Ze wist ook direct hoe het vroeger op school ging.

Suzanne en Eline lagen elkaar in het begin echt niet, elke schooldag weer hadden ze ruzie met elkaar. In de tweede klas kwam Karin erbij. Een charmante vrouw, met donkerrood haar beetje golvend en was ongeveer 1.80 lang. Waar Suzanne en Eline elkaar in het begin de tent uitvochten werd dat anders toen Karin erbij kwam

“Sorry als ik je stoort”? Zei Eline tegen Suzanne. De twee oud klasgenoten, en vriendinnen stonden nu lijnrecht tegenover elkaar. De eerste ontmoeting na al die jaren was ongemakkelijk. Er vielen enge stiltes, Suzanne zag direct dat er niet veel veranderd was aan Eline. Het leek wel of de tijd bij Eline niet stil had gestaan. Suzanne liet haar handen naar beneden glijden en keek Eline even diep in haar ogen aan

“Wat kan ik voor je doen”? Suzanne was dan wel presentatrice, maar wilde wel keurig en beleefd blijven naar wie dan ook. Suzanne stond backstage met Anne een klein beetje op de achtergrond. Maar ze vond het ene fijn idee dat er toch nog iemand anders bij was die alles dan even goed in de gaten kon houden. “Ik kom voor jou, zei Eline met een glimlach op haar gezicht tegen Suzanne.

Opnieuw voelde ze zich weer ongemakkelijk. “O, zullen we even ergens gaan zitten? Vroeg Suzanne aan Eline. Ze zag dat Eline met een klein tasje in haar hand op een ongemakkelijke manier vasthield. Eline liep met Suzanne mee naar een rustige ruimte, het was inmiddels midden in de nacht maar dat maakte voor Suzanne niet uit. Het voelde aan beide kanten een beetje stom. Ze had Eline de laatste keer gezien toen ze allebei net van school af waren, en dan nu jaren later kwam Eline ineens om de hoek. Onderweg naar de plek vertelde ze dat er twee kinderen waren in het leven van Eline, maar helaas een ontroerende periode achter de rug had, ze was vijf maanden geleden gescheiden van Timo. Ze vertelde het

met positieve stem, en daar keek Suzanne een beetje gek van op. “Ga zitten”? Suzanne was naar de kantine gelopen en had twee kopjes koffie ingeschonken voor hun beide. Suzanne liep toch met een vermoeid gezicht naar Eline die inmiddels een andere plek aan de tafel had uitgekozen wachtte geduldig af op de warme kop koffie “Hier is je koffie”? Zei Suzanne en lachte naar Eline Ze schoof de grote houten stoel naar achteren en ging aan tafel zitten. Suzanne voelde opnieuw de spanning omhoogkomen. Het leek net of ze een uitzending ging maken. Zo zenuwachtig was ze, Eline wreef met haar handen over haar donkerblauwe spijkerbroek heen.

“Ten eerste wil ik even zeggen dat het me spijt”. Begon Eline tegen Suzanne. Ze keek verbaasd op en wist even niet waar ze het precies over had. Suzanne probeerde het gesprek te volgen maar merkte al vrij snel dat het niet echt helemaal lukte.

“Sorry dat ik op je werk ben”? Zei Eline. Suzanne lachte opnieuw om niet boos te worden en misschien uit te vallen. Ze klemde haar handen om het kleine koffiemokje en dacht even na.

“Hoe weet je eigenlijk dat ik hier werk”? Was meteen de vraag die Suzanne bijna niet uit haar mond kreeg. Ze wist nog steeds dat Eline vroeger niet bepaald een lieverdje was. Dus Suzanne dacht na over de vragen die ze kon stellen.

“Via het internet, zo gaat het tegenwoordig.

Antwoordde Eline. Het voelde nog steeds een beetje vaag. Suzanne zuchtte en nam een slok van haar warme koffie. Haar mond vulde zich met Dark Roast koffie!

Ze genoot ervan. “Ik wil je nog wat vragen”?

Suzanne maakte het allemaal niet meer uit, en wachtte af wat Eline nog meer te vragen had.

“Zullen we samen een klasse reünie van de middelbare school organiseren”? Suzanne schrok dit keer echt even van de vraag. Ze wreef door haar donkerbruine haar heen en wist even niet wat ze moest antwoorden.

“Ja, lijkt me leuk...

Suzanne dacht even na over het antwoord dat ze net gaf en vond het leuker klinken. Suzanne keek even gedachteloos naar Eline en vond het ook wel sneu als ze nee zou zeggen.

“Ja, maar dan wil ik het gaar samen met jou doen”? De vraag die Suzanne op tafel legde, verbrak een beetje het contact tussen Eline, en Suzanne. Ze keek in haar koffiemok en zag dat er nog een klein beetje koffie in haar mok zat, en sloeg deze naar achteren.

“Lijkt me leuk, alleen...

De ruimte vulde zich met de ijzige stilte. Suzanne wilde het liefst zo snel mogelijk weten dan kon ze uiteindelijk naar huis. De avond was goed begonnen, en deze wilde ze ook leuk afsluiten.

“Denk er even rustig over na, zei Suzanne met haar rustige stem. Eline knikte en stond op. Ze trok haar jas aan, en pakte haar tas. Ze liep naar Suzanne toe en gaf haar een knuffel.

“Fijn dat we elkaar weer gevonden hebben”. Suzanne vond het nog steeds een gek idee, maar wachtte af waar dit allemaal naar toe ging. Eline liep weg in het donker. Ze stond gedachteloos na te denken over wat Eline allemaal had gezegd en dat was nogal wat. Suzanne was ervoor nu echt wel klaar mee, en liep terug naar haar

kleedkamer om daar haar spullen te pakken en naar huis te gaan. Ze pakte de kleine witte kopjes waar de koffie inzat en zette dit op het aanrecht neer. “Dat kwam dan morgen wel”.

Suzanne liep vanuit de keuken naar haar kleedkamer maar kreeg plots een zwaar gevoel in haar maag, net of ze buikpijn kreeg. Ze wreef met haar hand over haar buik heen en hoopte dat de krampen, die steken werden rustiger zou worden. Ze had dit nog nooit gehad, even maakte Suzanne zich grote zorgen. Was misschien de koffie verkeerd gevallen? Even wist ze het niet, het was ook niet belangrijk. Maar van de steken, ging het naar krampen en van krampen ging het naar een baksteen-gevoel. Het viel Suzanne op dat het licht in de gang waar haar kleedkamer was het licht uit was.

Daarstraks waren de lichten toch gewoon nog aan? Langzaam liep ze naar haar kleedkamerdeur en zag dat alles overhoop was gehaald. Suzanne liep haar kleedkamer in en keek even snel in de rondte, het licht was uit en misschien was dat maar beter ook. Want toen Suzanne eenmaal het licht aandeed was de schok nog groter. Alles lag door elkaar heen: kleding, make-up kwasten, zelfs de kleine ouderwetse televisie die Suzanne in haar kleedkamer had staan lag in duizend stukjes op de grond. Ze voelde dat haar hart in haar keel bonkte, en keek naar de bank. Suzanne kon haar ogen niet geloven, het liefst wilde ze nu keihard schreeuwen maar kon zich nog inhouden. Suzanne zag dat Nick in een plas bloed op de donkerbruine sofa lag. Langzaam liep ze naar de plek waar Nick lag en zag dat zijn keel was doorgesneden, in zijn nek had hij blauwe plekken

zitten. Suzanne dacht van alles, maar durfde het niet hardop te zeggen. Ze was natuurlijk geen rechercheur. Ze bleef nog steeds naar het lichaam kijken. Het viel Suzanne op dat Nick in een rare positie lag. Maar de ergste klap moest nog komen. Suzanne draaide zich richting de spiegel en zag dat er met rode lippenstift een boodschap was geschreven: *Nu ben ik aan zet!* Stond er. Suzanne schrok, en wist dat ze nu de politie moest bellen. Het was in het holst van de nacht, maar moest toch iets doen. Ze kon dan nu wel een break hebben van haar talkshow morgen liepen hier ook gewoon weer medewerkers door het pand heen. Suzanne wist niet wat zich hier had afgespeeld maar wilde het wel graag weten. Binnen een paar minuten reden er twee politiewagens voor het pand. Suzanne was inmiddels naar de hoofdingang gelopen om daar op de agenten te wachten. Er stapte twee agenten uit, en Suzanne gaf hun een hand. Onderweg vertelde ze de agenten wat ze precies had aangetroffen. Ze liepen de gang door, en kwamen uit bij de kleedkamer van Suzanne. De agenten hielden Suzanne even tegen en de twee agenten liepen de ruimte in. Vanaf nu was dit een plaats delict, er werd ineens van alles in gang gezet, ze wist even niet wat Suzanne nu moest doen. Ze liep zenuwachtig heen en weer over de gang heen. Een ding wist Suzanne zeker, het was een begin van iets wat nog niet afgelopen was.

Suzanne merkte dat ze in paniek was, haar adem stakte in haar keel. Ze bleef maar zenuwachtig heen en weer over de gang lopen, zonder dat iemand het door had. Ze besloot om maar even te gaan zitten en hoopte dat ze zometeen werd bijgepraat, hoe kon Nick ineens dood zijn? Dat was de vraag die Suzanne vanaf nu bezighield. “Goedenavond”, antwoordde een mannenstem die aan het begin van de gang stond, Suzanne zag een grote man staan met een klein hoedje op, even leek het op de inspecteur uit een populaire politieserie. Maar dat was niet het geval, Suzanne klemde haar handen ineen en kneep haar ogen dicht. Ze zag opnieuw de flashback voor zich, en probeerde het uit haar gedachten te wissen. Maar dat wilde niet lukken, wat natuurlijk niet erg was. Suzanne was als eerste ter plaatse dus die moest de politie vertellen wat ze hier had aangetroffen. “Ik zou me graag even voorstellen”, de inspecteur stak zijn hand naar voren en stelde zich voor. Suzanne schoot een klein stukje omhoog omdat de inspecteur enen flinke had gaf die pijnlijk was.

“Ik wil graag even met u praten”? Zei inspecteur Koster die op de hoek van de gang wachtte op Suzanne. Het was inmiddels één uur ‘nachts. Suzanne was moe en wilde graag naar huis om wat te gaan slapen, maar waarschijnlijk was ze nog de hele nacht hier op het werk. De inspecteur keek met gefronste wenkbrauwen de ruime kantine door, het was modern maar vooral minimalistisch ontworpen. Suzanne hield er wel van, en

kwam altijd tot rust als ze in de kantine ging zitten voor werk of een belafsprak.

Suzanne zag dat inspecteur Koster een stoel naar achter schoof en ging zitten. Hij haalde een klein notitieboekje uit zijn binnenzak en haalde uit zijn andere jaszak een pen

Suzanne keek met wat spanning naar het boekje en ook naar de inspecteur.

“Ik zou graag weten wat u heeft gezien”? Suzanne keek verder de kantine in, en dacht even terug aan Eline. Het leek wel een déjà vu. Alles beleefde Suzanne plots opnieuw, ze wilde hier weg en voelde opnieuw het zweet op haar voorhoofd.

“Gaaf het”? Vroeg de inspecteur, hij keek naar haar en zag dat ze gespannen was.

“Oké, Suzanne zuchtte wat en moest nu vertellen wat ze als eerste gezien had. Dit vond ze altijd erg moeilijk, het leek wel of ze in een crime scene zat. Alles was echt. De moord, het slachtoffer, politie...

“Ik had een afspraak met...” begon Suzanne maar al vrij snel werd ze onderbroken door de inspecteur die alles nauwkeurig wilde opschrijven. Suzanne mocht hem nu al niet, ze zag hoe sloom hij alles opschreef.

Opnieuw gaf ze voor nu even geen kick, en probeerde haar blik zo neutraal mogelijk te houden.

“U had een afspraak met”...

“Met Eline, een oud klasgenootje”. Antwoorde Suzanne.

Ze dacht terug aan het appje wat nog steeds als ongelezen bericht op haar telefoon stond. “En waar ken je die... Eline van? Was de volgende vraag. Suzanne

durfde bijna niets meer te zeggen, ze wist dat inspecteur Koster ook echt wel langs Eline zou gaan om haar ook te verhoren. “Net wat ik zeg, die Eline is een oud klasgenootje van vroeger. Ze zat op de middelbare school waar ik ook heb gezeten”. Ze zag hoe de inspecteur zijn notitieboekje nu vol schreef met allemaal mogelijke aanwijzingen. “We gaan er van uit dat Nick vermoord is”? Susanne kon zich niet meer inhouden en liet een klein lachje vallen. De inspecteur keek verbaasd op.

“Wat”?

Suzanne schudde haar hoofd, en probeerde weer serieus te zijn.

“Ik trof Nick bebloed aan op de bank die in mijn kleedkamer stond”.

“De technische recherche doet nu sporenonderzoek in u kleedkamer”.

“Wilde u nog meer weten”? De moeheid kwam nu echt naar boven.

“Ik heb nog een klein vraagje aan u, en dan mag u lekker naar huis en slapen

“We hebben een zaklamp gevonden in u kleedkamer wat weet u daarvan”?

Suzanne keek verbaasd op, ze wist niks van een zaklamp in haar kleedkamer. Suzanne dacht even diep na, was die zaklamp daar misschien neergezet? Ze kreeg steeds meer het gevoel dat Eline misschien iets te maken had met de moord, maar die kende Nick natuurlijk niet. Het waren allemaal gekke beelden die Suzanne nu in haar hoofd had, vandaar dat ze naar huis wilde. De inspecteur stond

op, en ruimde razendsnel zijn boekje op en bedankte Suzanne voor het korte verhoor.

“Ik wil u graag vragen om boven de radar te blijven”. Suzanne knikte, en kon de inspecteur verzekeren dat ze beschikbaar bleef. Ze liep terug naar de gang waar ze haar spullen had neergelegd voordat ze met de inspecteur mee moest. Onderweg zag ze dat mensen in witte pakken heen en weer liepen, en dat er een politielint voor haar kleedkamer hing. Deze plek wilde ze zo snel mogelijk verlaten. Misschien kon Suzanne op vakantie binnen Nederland, een paar weken naar het strand. Texel, of Terschelling. Ze trok haar jas aan en keek nog even achterom of ze de inspecteur zag. Die stond te praten met ene van de agenten die hier al onderzoek deed toen de recherche nog onderweg was. “Inspecteur”? Suzannes stem klonk door de kalle ijskoude ruimte heen. De inspecteur draaide zich om en kwam haar kant oplopen. “Ik zou graag een paar weken op vakantie willen”. “Dat kan ik helaas niet accepteren, u bent de eerste getuige die hier in het pand aanwezig was. Suzanne kreeg opnieuw paniek, ze had geen zin om maandenlang thuis te zitten en de muren iedere dag opnieuw weer zag.

“Ik wil graag op vakantie binnen Nederland”, is dat mogelijk? De inspecteur was daar niet zo zeker van en liep even naar een van de agenten om het kort te overleggen. Het duurde opnieuw, het was half twee in de nacht. Voordat Suzanne thuis was, kon ze maar beter een sterke koffie nemen om gelijk door te gaan naar de volgende dag. “Ik heb even overlegd, en het mag als u zich maar beschikbaar houdt. Suzanne was blij dat te

horen, en ging nu echt naar huis toe. Suzanne stond eindelijk weer buiten. Het was stil, de maan stond scherp aan de hemel en scheen. Kleine sterretjes vulde het grote zwarte gat voor een magische nacht. Ze liep naar haar auto en opende deze, ze zette snel haar grote bruine tas op de bijrijdersstoel en ging nu zelf ook zitten. Suzanne stak de sleutel in het contact en de auto startte. De radio stond op standje dertig en snel draaide ze de knop naar een wat lager volume. Haar hoofd bonkte, hoofdpijn was een noodzaak. Ze reed met iets te veel snelheid naar huis en parkeerde haar auto vlak voor haar huis. Ze bleef nog even zitten en dacht na over deze vreselijke dag.

Suzannes hart was gebroken ze wist zeker dat Nick verliefd op haar was, even dacht ze terug aan de intense zoen die ze samen hadden. Suzanne kon nog steeds niet bevatten dat Nick er niet meer was, al vanaf het begin van haar televisiecarrière was Nick de regisseur. Hij kon dan streng zijn maar Suzanne vond het samenwerken het allerfijnst wat er was. Suzanne droogde haar tranen en stapte uit, ze liep met haar spulletjes richting de voordeur en graaide wat in haar grote bruine tas op zoek naar de huissleutel. Ze stak sleutel in het donkere gat en liep naar binnen, het voelde een beetje gek omdat wat er vandaag gebeurd was ze er erg van geschrokken was. Ze opende verschillende nieuwssites en kwam tot een schokkende ontdekking: *Moord op Nick, was gepland...*

De volgende morgen moest Suzanne nog bijkomen van de verschillende nieuwswebsites die schreven dat de moord op Nick dus gepland was. Ze kon de moord maar niet vergeten wat het lastig maakte omdat ze graag wilde genieten van de vakantie die ze had. Ze besloot om nog even te blijven liggen en na te denken hoe ze de vakantie zou invullen. Suzanne zat er ook mee dat die klassenreunië georganiseerd moest worden. Ze pakte haar telefoon van het nachtkastje en keek in haar contactenlijst of ze het nummer van Eline had opgeslagen. Ze hoopte van niet, maar Suzanne kon ervan uitgaan dat het wel zo was. Ze besloot om het nummer te bellen, maar al vrij snel kreeg Suzanne de voicemail te horen.

“Sorry dit is de voicemail van...”

Suzanne kon wel door de grond heen zakken, was dit wel het goede nummer van Eline? Ze wist niet wat nog te vertrouwen was, wat als het klopte wat de nieuwssites schreven? Wat had Nick dan te verbergen? Nog steeds gaan er van allerlei gedachtes door haar hoofd, ze probeert het allemaal op een rijtje te zetten maar waarschijnlijk ging dat nog wel even duren, de moord op Nick was pas gisteren gebeurd en voordat zo’n onderzoek dan ook daadwerkelijk afgerond was ging ook weer maanden overheen. Suzanne zuchtte wat en legde haar telefoon weer op het nachtkastje. Ze besloot om te gaan douchen en alle nare gedachtes van zich af te spoelen. Daarna zou ze graag een wandeling willen maken in het park. Het hielp Suzanne altijd als ze in zeer